

[Poul Schlüter.]

ningens indtægter og det offentliges forbrug. Så langt kom man, men heller ikke længere. Dette er nu sat over styr af det nye folketingsflertal.

Endda var der én kæmpeforskel på vore og den nye regerings arbejdsvilkår: den nuværende regering møder i tinget en ansvarlig opposition, som tager hensyn til landets økonomi. Men fra 1968 til 1971 oplevede den daværende regering, at S og SF kastede en kaskade af nye udgiftsforslag på folketingets arbejdsbord. Dengang stemte vi Ss og SFs udgiftsforslag ned. Nu er det S og SF, som stemmer oppositionens forslag om besparelser ned. Sådan er det.

Efter mit partis opfattelse er en nedsættelse af det offentlige udgiftsniveau det eneste effektive middel, som i dagens situation kan bruges for at få orden i den danske økonomi. Der er to grunde til det: der er teknisk-økonomiske grunde, men der er også politisk-idémæssige grunde. De gælder begge for landet som helhed såvel som for den enkelte borger.

Vi fik for nylig vismændenes rapport, som var meget interessant i sin belysning af de offentlige udgifters betydning. Rapporten viste, at hvis man vil begrænse efterspørgslen med 2 milliarder kr., skal man forhøje skattetrykket med 2,6 milliarder kr. Men vismændene påviste, at man kan få samme virkning gennem besparelser på mindre end 1½ milliard kr. Som vismændene siger:

„En dæmpning af stigningen i udgifterne er mere effektiv som middel til stabilisering end en stramning af skattepolitikken.“

Denne sætning burde skrives, og for min skyld gerne med røde bogstaver, på væggen over for økonomiministerens skrivebord. Dette burde være hans arbejdsrecept. Han har nu fået sin finanslov i hus, men hvis han vil bekæmpe den prisstigningsbølge, vi oplever, og som sikkert forstærkes i sommerens og efterårets løb, bør økonomiministeren tage finansloven op til ny bearbejdning og revidere den, mens den er gældende. Vi får en overophedning. Vi har den allerede. Det er nødvendigt at reducere de offentlige udgifter allerede nu midt i finansåret.

Hvis vi skal have en skattelettelse i 1974 — og det konservative folkeparti har valgt det mål, at den bør være på omkring 5 milli-

arder kr. — skal vi selvfølgelig spare samme beløb i reducerede udgifter. Vismændenes beregninger viser, at dette giver en stramning af den økonomiske politik. En udgiftsreduktion på 5 milliarder kr. mindsker den indenlandske efterspørgsel med omkring 7,5 milliarder kr., men en lignende skattelettelse giver en øget efterspørgsel, som er mindre end 5 milliarder kr. Nettovirkningen bliver en stramning, selv om skatterne falder. Så enkelt er det. Derfor er det både ansvarligt og nødvendigt at styre mod det mål, at de direkte skatter skal lempes i 1974.

Befolkningen kan ikke og skal ikke leve med den nuværende udvikling i en ubrudt fortsættelse, hvor der ikke er mål og med for det hele. Hvis vi ser den enkelte borgers situation, hvordan er den så? Hvis en skatteborger i 1972 tjente 60.000 kr. og sætter sin indkomst i år op med 12 pct., så han altså tjener 67.200 kr., hvad får han så ud af det? Af de 7.200 kr. i indkomststigning går ca. 60 pct. til skat. Det er 4.300 kr. og så er der 2.900 kr. tilbage. Men fra februar i fjor til februar i år steg priserne med 7¾ pct. Det giver prisstigninger på den disponible indtægt på godt 3.000 kr. Med andre ord: på trods af en indkomststigning for en almindelig borger på 12 pct., og det har ikke engang alle, må denne borger sætte sit forbrug ned. Det går ikke. Vi kan ikke leve med det. Det må laves om. Derfor har vi fremsat vor plan for en nedsættelse af det offentlige udgiftsniveau, vi vil genfremsætte den i næste samling, og vi vil gerne forhandle med regeringen om den, inden næste folketingsår begynder.

Der er mange problemfyldte enkeltheder i den konservative spareplan, det indrømmer jeg. Det er svært at vende en udvikling, som ellers er automatisk, men det kan gøres. Det er mest af alt et spørgsmål om politisk vilje. Det gælder det offentlige personaleforbrug, det gælder den sociale lovgivning. Jeg ved godt, man kan kalde træk i den konservative spareplan for asociale, hvis man vil anvende en gammeldags målestok. Men man kommer ikke uden om, at det er ved at være en social hovedopgave i dagens danske samfund at sørge for, at almindelige mennesker, der passer deres job, som er flittige medarbejdere i samfundet, som er loyale over for deres arbejdspladser og over for deres med-